

[Hauch.]

ledning af den Maade, hvorpaa de behandlede hele dette Spørgsmaal under den Forhandling, der fandt Sted her i Gaar.

De højtærede Ministre ønskede gennem deres Udtalelser og den Form, de gav disse Udtalelser, for det første at give det Udseende af, at Forslagene var udarbejdet i en saadan Form, at man overhovedet ikke kunde være bekendt at forhandle om dem. Dette er ikke rigtigt. Er der Enkeltheder i Forslagene, som bør rettes, kan Spørgsmaalet derom tages op i Udvalget, og vi kan selvfølgelig paaregne de højtærede Ministres velvillige Medvirken til, at Forslagene kan faa den Form, de bør have af Hensyn til Administrationen af Lovene.

Men dernæst vilde navnlig den højtærede Indenrigsminister give det Udseende af, at Forelæggelsen af disse Forslag i Virkeligheden betød Nul og nix, der var slet ingen Grund til at fremsætte disse Forslag paa nærværende Tidspunkt, og den højtærede Minister begrundede senere, hvorfor der ikke var det: fordi Sagen skulde drøftes et andet Sted — det skal jeg senere komme tilbage til.

Fremdeles henviste den højtærede Indenrigsminister til, at der ikke var Dækning for alle Udgifterne. Det blev godtgjort i Gaar, og det kunde godtgøres ved Masser af Eksempler, at det høje Ministerium og dets Partier gentagne Gange har fremsat Forslag, for hvilke der ikke var fuld Dækning. Men her er netop Dækning. Det var det mærkværdige ved den højtærede Indenrigsministers Argumentation, at han i Tilknytning til dette Lovforslag anstillede nogle Betragtninger, der havde til Forudsætning, at der ikke var tænkt paa Dækning af de Udgifter, her er Tale om. Det er ikke rigtigt, og den højtærede Minister ved, at det ikke er rigtigt. Der er netop anvist Midler til Dækning, selv om det ikke er fuld Dækning. Den højtærede Minister opererede med nogle Talstørrelser fra det Amt, i hvilket han og jeg særlig har Lejlighed til at kende Forholdene, og han gik i sin Argumentation ud fra, at de Penge, som skal skaffes efter de gældende Love, ogsaa skulde skaffes senere, naar dette Lovkompleks og Dækningslovene var gennemført. Men det er ikke rigtigt, saadan er det ikke.

Endvidere sagde den højtærede Indenrigsminister, at det, her fandt Sted, var en politisk Demonstration. Nej, her er Tale om Realiteter, og dybtgaaende Realiteter, i Forbindelse med Spørgsmaalet om det

Skattebeløb, der skal inddrives til Stat og Kommuner.

Den højtærede Minister var ogsaa inde paa, at man efter Vedtagelsen af vore Lovforslag jo slet ikke kunde skaffe Penge til de Virksomheder, der skulde holdes i Gang indenfor det kommunale Styre her i Landet. Det kan dog vel ikke være den højtærede Ministers Mening. Dersom man forudsætter, at de samme Skatteydere skal ud med de samme Beløb, er det saa ikke lige vanskeligt for dem at præstere disse Beløb, hvad enten de skal svare dem i Form af Skat paa fast Ejendom eller de maa svare dem paa anden Maade? Han vil altsaa give det Udseende af, at man ved at gaa bort fra den urimelig høje Beskatning paa fast Ejendom vilde lette Skatetrykket i Kommunerne. Der skal imidlertid ganske de samme Penge ind, og derfor rummer den Betragtning af Indenrigsministeren ingen Realiteter. Regner vi i en ren Landkommune med et bestemt Beløb, som skal udskrives, saa fordeles det som — urimelig høje — Skatter paa fast Ejendom og Skat paa anden Indtægt. Dersom man ændrer Fordelingen, men beholder det samme Beløb, er det dog klart, at den økonomiske Tyngde i vedkommende Kommune bliver ganske den samme. Og er der Tale om en Kommune, hvor der baade er bymæssig Bebyggelse og Landdistrikter, ja saa er det dog en ganske given Sag, at dersom man letter Skatten paa faste Ejendomme og lægger den over paa Indtægten, kommer det til at ligge saadan, at de, der har nogen Indtægt, kommer ogsaa til at svare nogen Skat. Forholdet er nemlig det ved denne Ejendomsbeskatning, som den har udviklet sig her i Landet, at man faktisk svarer Skat, der ikke hviler paa Indtægten, hvilket dog alle andre Skatter gør. Derfor tror jeg, det høje Ministerium skulde være opmærksom paa, at det, der finder Sted ved denne Omlægning, er en Retfærdighedshandling. Vi har haft en mægtig Stigning af Skatten paa fast Ejendom. Man har kaldt disse Skatter for faste Skatter, men det har i Virkeligheden været nogle af de løseste Skatter, vi har haft, de er blevet tredoblet siden Krigen, og det er denne Urimelighed, man vil væk fra og maa væk fra.

Saa gjorde den højtærede Indenrigsminister en Bemærkning om store og smaa Ejendomme og sagde ved denne Lejlighed, at dersom man lettede Skatten paa faste Ejendomme, saa favoriserede man de store Ejendomme. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister her har tænkt paa. Han